

EXCURSIO A BARBARÀ.

13 JULIOL 1884.

Ab lo desítj de canbiar, tant sols fos per algunas horas, lo monóton borgit d' una ciutat populosa, per la placent companyia de la naturalesa, sortirem de Barcelona, lo diu menge 13 de Juliol, en lo tren que passa per Sabadell á un quart de duas de la tarde, los Srs. D. Ramon Vergés, D. Arthur y D. Enrich Masriera, D. Joaquim Olivó y l' infrascrit.

En la última de las ditas ciutats abandonárem lo tren, y seguint per curts instants la vía, en sentit descendent, girárem á la esquerra pera comensar la baixada á las voreras del Ripollet, que mansament llisca entre boscos y canyissars, dessota la iglesia parroquial dedicada á Santa Bárbara.

Al desítj més amunt citat, que 'ns induhi á empendre aquesta excursió, s' hi afegia, contribuhint al meteix fi, la esperansa de trobar un assumpto pictórich que trans-

portar á la tela (á qual objecte portavam), y la idea d' examinar un vell vestigi del art románich, que tal es la esmentada iglesia de Santa Bárbara del poble citat.

Donada la idea que 'ns portá á fer la excursió, lo primer en que pensárem fou en escullir un lloch que respongués, tan perfectament com fos possible, als intents de cada hù. Un paisatge hermós, y en que no hi faltés en l' últim terme lo campanar de Sta. Bárbara, com objecte de copia, voltat d' un lloch ombrivol, y ahont la vista pogués allunyar-se fins á perdrers, veus aquí lo que s' esculli pera reproduir á la tela.

Lo gentil campanar que allavors veyam destacant sa silueta damunt dels arbres, semblava convidar á visitar la iglesia de que n' es guarda, y com no era tampoch molta la altura que s' havia de guanyar, emprenguérem la pujada pel dret, fentnos molta bona obra las ombras dels roures y alsinas que allí barrejats viuen en exemplar y jamay turbada germanó.

Una volta á dalt, ferem cap á la iglesia; mes trobantla tancada, nos entretinguérem en examinar son exterior; anant després á oferir nostres respectes, ensemps que demanar permis pera visitar-la, al reverent senyor rector.

La planta de la iglesia que 'ns ocupa es perfectament d' una creu llatina: la porta d' ingrés, probablement modificada en lo transcurs del temps, res té d' important; lo que sí cridá la atenció, es la torre campanar y l' ábside; aquet per son caràcter románich, ab tot y las senyals de posteriors modificacions que s' hi notan, causa sens dupte del mal estat en que 's troban alguns dels consabuts arquets que simulan sostenir la cornisa del acabament: la torre-campanar té uns finestrals dobles, ab la circumstancia de

que, en lloch de las duas columnetas que generalment aguantan la dovella comuna y última dels dos archs, n' hi ha tant sols una qual capitell resulta, en consecuencia, d' una forma casi triangular, si 's compara la petitesa de sa basa, ab la llargada de sa part superior, que agafa de llarch á llarch, tota la dovella de que havem parlat, última y comuna á abdós archs.

Finestrals molt semblants en aquestos recordàrem haver vist en la célebre ex-colegiata de Vilabertran, y aixó y altres varias circumstancias, nos feren colegir que la tal iglesia se remontava al sigle XI.

Preguntat que haguérem per lo senyor rector y havént-senos manifestat que era fora, tractàrem de buscar lloch apropiat ahont passar reposadament las horas xafagosas de la tarde, mentres alguns dels companys prenían apuntes de las perspectivas del paisatge.

Al poch rato, després d' atravessada una pineda y al extrém d' un bell caminet flanquejat per altas matas, trovarem un ample prat encatifat d' espés herbám, ombrejat per sálsers corpulents, ab lo Ripollet, barbatejant á sos peus, dominat per lo campanar de Santa Bárbara d' un costat y per los restos dels antichs murs del vell castell de Barbará, per l' altre; era lo lloch buscat y fou en consecuencia l' escullit.

En ell nos instalarem pera gosar de tan hermosa vista, mentres D. Enrich Masriera pintaba al oli un bonich paisatge inspirat en tan bella perspectiva.

Arribada que fou la hora oportuna pera tornar á la iglesia de Santa Bárbara, cap á ella 'ns dirigírem y després de visitada interiorment, sense que res verament important cridés nostra atenció, entràrem á casa del reverent

senyor rector, per qui sapiguérem que no anavam errats al judicar pertanyent al segle xi la tal iglesia, puig afirmá dit senyor que ja en documents del segle xii se feya d'ella esment.

Quan ja 'l sol s' amagava darrera la cadena de montanyas, de que n' es la principal Sant Llorens de Munt, emprenguérem lo retorn á Sabadell, ahont arribarem á quarts de nou de la vetlla.

En l' últim tren surtirem pera nostra ciutat ahont hi arribarem, verament satisfets de la pasejada, á un quart de dotze de la nit.

LLUIS G. FERRER.
